

Tempo Doeloe, vroegere tijd, is een korte beschrijving door Gerrit van Faassen van het "Indië-leven" van enkele veteranen. In dit verhaal staat de in Oud-Lutten geboren getogen Roelof Lamberink centraal.

Lamberink begon zijn diensttijd in Assen, bij het 5-4-R.I. in de zomer van 1947. De dienstplichtig soldaat vertrok na een opleiding van vier maanden met het troepentransportschip De Groote Beer begin november naar Indië. Na een reis van vier weken kwam hij aan in Balik Papan op Oost-Borneo, het huidige Kalimantan. Vanuit die plaats werd het bataljon van Lamberink verdeeld over het enorm grote eiland. Zijn compagnie ging per boot naar Sanga, een plaats waar een aantal Hollanders gezinnen woonde, werkzaam bij de oliemaatschappij BPM. Borneo was namelijk enorm rijk aan olie. De taak van de soldaten was onder meer het controleren van de talrijke prauwen en andere boten op de rivier, en niet te vergeten het vele patrouillelopen over de smalle paadjes van de ene naar de andere kampong. Ook gebeurde dat vaak per prauw, naar kampongs die niet over land bereikbaar waren. Om de beurt moesten ze afgelegen buitenposten bemannen. Zowel met de Hollanders als met de plaatselijke bevolking was er een goed contact. De jeugdige inlanders lieten zich graag in "pakian deftig" op de foto zetten met een Nederlandse soldaat. "Wij hadden het op Oost-Borneo nog niet zo slecht getroffen vergeleken met de jongens op Java en Sumatra", aldus Lamberink. Maar aan het betrekkelijk gemakkelijke leven kwam na anderhalf jaar een eind. De soldaten moesten naar de zuidkant van het eiland, waar het een stuk onrustiger was. Het werd een tijd van nachtdiensten, transporten begeleiden en bewaken van vrachtboten. Zo gingen ze daar van post naar post. Alles wat met de Bataafse Petroleum Maatschappij te maken had moest bewaakt worden. In die tijd was daar een verharde weg van zo'n 250 kilometer lang, met om de 25 kilometer een post van de Landmacht of het KNIL. Rijden met jeep en vrachtwagen tot ver in de binnenlanden. "Vaak was de dienst zeer zwaar in het hete klimaat, maar we waren jong en goed getraind en dan kun je veel hebben", aldus Roelof. Hij heeft nog een krantenartikel bewaard, waarin de jongens van zijn regiment iedereen thuis gezegende kerstdagen en een gelukkig Nieuwjaar wensen "vanuit de rimboe van Borneo". In december 1949 verlieten ze Borneo en kwamen ze terecht op Oost-Java, waar ze telkens posten overnamen van soldaten die naar Holland vertrokken. Het Nederlands gezag werd toen overgedragen aan de Republiek Indonesia. "Hier kregen we toen voor het eerst in onze diensttijd vakantie. Sommigen gingen naar Bali, anderen naar de stad. Wij gingen de bergen in, waar het koeler was, en waar we een vuurspuwende berg hebben gezien", aldus Roelof. Later gingen ze per boot naar Batavia, waar ze in een groot doorgangskamp moesten wachten op de terugreis naar Nederland. In april 1950 vertrok Lamberink met de General Ballau naar huis. Aan boord werd hij nog ingedeeld bij de scheepspolitie. Roelof ervoer zijn thuiskomst in "Het zandgat" in Oud-Lutten als iets geweldigs. Er wachtte hem een ereboog, en de burens gaven een nieuwe fiets als geschenk. "Over Indië werd niet meer gepraat, omdat niemand zich kon voorstellen hoe het leven daar was", aldus Lamberink.